

Frdrag i kernekapital for aktiver, der repræsenterer en risiko på en enkelt virksomhed

Finanstilsynets vejledende udtalelse om § 35, stk. 2, nr. 3 i bekendtgørelse om opgørelse af basiskapital for forsikringsselskaber m.v. (Efter forelæggelse for Det Finansielle Råd)

Bestemmelsen vedr. reduktioner i kernekapitalen i forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser (forsikringsselskaber) i § 35, stk. 2, nr. 3 i bekendtgørelse om opgørelse af basiskapital foreskriver frdrag i kernekapitalen for direkte og indirekte ejede aktiver, der repræsenterer en risiko på en enkelt virksomhed eller en gruppe af virksomheder, der udgør en samlet risiko.

Formålet med bestemmelsen er overordnet set at støtte op i forhold til de gældende placerings- og spredningsregler i lov om finansiel virksomhed, som, begrundet i hensynet til forsikringstagernes interesser, skal sikre, at forsikringstagernes midler investeres på en måde, der giver tilstrækkelig sikkerhed for, at midlerne er til stede, når de forsikrede skal have deres krav opfyldt. Bestemmelsen sikrer således, at der reserveres midler i basiskapitalen som buffer i forhold til de forsikringsmæssige hensættelser og kapitalen til en situation, hvor større enkelteksponeringer indebærer tab.

Finanstilsynet ønsker at tydeliggøre, at bestemmelsen vedrører enkelteksponeringer, der udgør en samlet risiko *for forsikringsselskabet*. Der skal derfor ikke foretages frdrag i medfør af bestemmelsen for så vidt angår direkte og indirekte ejede aktiver, der repræsenterer en risiko på én enkelt virksomhed eller en gruppe af virksomheder, der udgør en samlet risiko, såfremt det omhandlede aktiv er tilknyttet forsikringsprodukter, hvor forsikringsselskabet ikke har påtaget sig nogen investeringsrisiko.

Retligt grundlag

Basiskapitalen i forsikringsselskaber består af summen af kernekapital og supplerende kapital efter frdrag. Forsikringsselskaber skal i den forbindelse foretage frdrag i kernekapitalen i en række situationer, herunder såfremt

forsikringselskabet har direkte eller indirekte ejede aktiver, der repræsenterer en risiko på én enkelt virksomhed eller en gruppe af virksomheder, der udgør en samlet risiko, jf. § 35, stk. 2, nr. 3.

Ifølge bestemmelsens ordlyd gælder det i udgangspunktet, at der skal foretages fradrag for alle aktiver, der repræsenterer en sådan risiko, medmindre der er tale om investeringer i dattervirksomheder, eller der er tale om aktiver, som omfattes af § 162, stk. 1, nr. 1-8 i lov om finansiel virksomhed.

Fradraget opgøres i udgangspunktet som de pågældende aktivers regnskabsmæssige værdi fratrukket selskabets vægtede kapitalkrav (vægt 75% for livsforsikringselskaber og 100% for øvrige). Herudover korrigeres for kapitalkravet i eventuelle datterselskaber.

Baggrund og vurdering

Reglen, som den findes i dag, udspringer af, at der i 1994 i forbindelse med implementeringen af 3. livsforsikringsdirektiv i lov om forsikringsvirksomhed, blev indført kvantitative investeringsregler i forhold til de aktiver, som dækker de forsikringsmæssige hensættelser. Investeringsreglerne har baggrund i et ønske om at sikre, at sikkerhed og risikospredningshensyn tilgodeses i forvaltningen af de kundemidler forsikringselskaber administrerer på vegne af forsikringstagere, således at der foreligger acceptabel sikkerhed for, at midlerne er til stede, når de skal anvendes i forbindelse med fx pensionering.

Ifølge disse (fortsat gældende) regler, kan der i forhold til de midler, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser højst placeres aktiver svarende til 2 pct. (liv) og 4 pct. (skade) af de forsikringsmæssige hensættelser i én virksomhed, såfremt der er tale om aktiver omfattet af FIL § 162, stk. 1, nr. 6, 7, 9, 10, 12 og 13.

Forud for 1994 var der en tilsvarende regel i lov om forsikringsvirksomhed, som satte begrænsninger i forhold til *alle* et selskabs aktiver ud fra den samlede balancesum.

Ifølge de forarbejder der hidrører fra ændringen i 1994, blev det i forbindelse med implementeringen af investeringsreglerne i forhold til de midler, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser forudsat, at risikospredningshensynet for et forsikringselskabs samlede aktiver blev tilgodeset ved at indføje en ny regel i solvensdækningsreglerne (svarende til den nuværende § 35, stk. 2, nr. 3).

Tanken var, jf. Finanstilsynets rapport om gennemførelsen af 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv, at investeringer skal være tilladte, forudsat at selskabet har den fornødne overskydende kapital. Reglen skulle således etablere en rimelig sammenhæng mellem størrelsen af en-

keltrisici og størrelsen af den egenkapital, som selskabet skal have til at opfange tab.

Bestemmelsen blev indført på et tidspunkt, hvor det altdominerende produkt var gennemsnitsrentemiljøer, hvor selskabet bærer risikoen. Som følge af de senere års markedsudvikling har mange livsforsikringselskaber i dag i højere grad end tidligere produkter, hvor investeringsrisikoen ikke påhviler selskabet. Der er således en tendens hen imod flere produkter, hvor investeringsrisikoen fuldt ud påhviler kunden. I produkter, hvor det er kunden, som bærer den investeringsmæssige risiko, vil opsparingens værdi svinge i takt med de underliggende aktivers værdier, idet opsparingen tilskrives såvel positivt som negativt afkast. Tab relateret til de pågældende investeringer rammer således kundens opsparing, og selskabet har ikke nogen investeringsmæssig risiko.

Finanstilsynet har i marts 2014 gennemført en temaundersøgelse i forhold til det pågældende fradrag. Undersøgelsen viste blandt andet, at en række selskaber havde enkelteksponeringer i relation til produkter, hvor selskabet ikke bærer nogen investeringsmæssig risiko, som på grund af eksponeringens størrelse krævede stillingtagen i forhold til kravet om fradrag i § 35, stk. 2, nr. 3.

Bestemmelsen vedr. fradrag i kernekapitalen tager ikke eksplicit stilling til eksponeringer mod én enkelt virksomhed, som foretages i relation til produkter, hvor det ikke er forsikringselskabet, men de enkelte kunder, der bærer den investeringsmæssige risiko forbundet med eksponeringen.

Det er imidlertid Finanstilsynets vurdering, at formålet med bestemmelsen overordnet set er at sikre, at der reserveres midler i basiskapitalen som buffer i forhold til de forsikringsmæssige hensættelser og kapitalen til en situation, hvor større enkelteksponeringer indebærer tab.

Behovet for præciseringen skal endvidere ses i lyset af, at kapitalkravet for gennemsnitsrenteprodukter, hvor selskabet bærer risikoen, i udgangspunktet udgør 4 pct. af hensættelserne, mens kapitalkravet for markedsrenteprodukter, hvor forsikringstagerne bærer investeringsrisikoen, i udgangspunktet udgør 1 pct. af hensættelserne. Da kapitalkravet er udgangspunktet for, hvornår der skal foretages fradrag, vil en umiddelbar fortolkning i praksis indebære, at bestemmelsen er mere snærende og investeringsmulighederne dermed mere begrænsede for et selskab med markedsrenteprodukter end for et selskab med gennemsnitsrenteprodukter. Dette, sammenholdt med bestemmelsens sigte mod at sikre at der er den fornødne kapital, understøtter, at bestemmelsen oprindeligt er udformet med henblik på produkter, hvor selskabet bærer risikoen.

Finanstilsynet ønsker på den baggrund at tydeliggøre, at bestemmelsen vedrører enkelteksponeringer, der udgør en samlet risiko *for forsikringsselskabet*. Der skal derfor ikke foretages fradrag i medfør af bestemmelsen for så vidt angår direkte og indirekte ejede aktiver, der repræsenterer en risiko på én enkelt virksomhed eller en gruppe af virksomheder, der udgør en samlet risiko, såfremt det omhandlede aktiv er tilknyttet forsikringsprodukter, hvor forsikringsselskabet ikke har påtaget sig nogen investeringsrisiko.

Finanstilsynet bemærker endvidere, at bestemmelsen ikke giver mulighed for at "kigge igennem" den pågældende investering til underliggende risici, fx i investeringsfonde kategoriseret i nr. 9-14 i § 162, stk. 1 i lov om finansiel virksomhed. Den generelle hovedregel vedr. placerings- og spredningsreglerne for de registrerede aktiver er, at aktiverne placeres i de forskellige kategorier 1-14, uden at der kigges igennem til de underliggende risici. Det vil således være et brud med den generelle tankegang, såfremt det er muligt at kigge igennem på den del, der vedrører fradrag i kernekapitalen.